

hvor detailkloakering i det område, hvor den pågældende ejendom er beliggende, skal påbegyndes i henhold til nævnte godkendte spildevandsplan.

Ligesom for driftsbidraget må de økonomiske virkninger på vandafledningsafgiftens samlede størrelse vurderes at være ret begrænsede. Med hensyn til ordningens administration må det imidlertid befrygtes, at den bliver vanskelig og ressourcetrævende, uanset at reglerne ifølge bekendtgørelsens § 1 næppe gælder bidrag til spildevandsanlæg, hvorom der er truffet beslutning inden bekendtgørelsens ikrafttræden.

Sidstnævnte bestemmelse giver anledning til, at vandafledningsafgiften fra 1. januar 1981 opdeles i en driftsafgift og mindst to anlægsafgifter, idet driftsafgiften, jfr. foranstående, ikke må opkræves for ejendomme, der ikke er tilsluttet afløbssystemet, hvorimod den ene anlægsafgift – til dækning af anlægsudgifter for anlæg, hvorom der er truffet beslutning inden bekendtgørelsens ikrafttræden – fortsat kan opkræves, også for ejendomme, der ikke er tilsluttet et spildevandsanlæg. Dette gælder specielt for den »anlægsvandafledningsafgift«, som på baggrund af vandafledningskommissionens kendelse opkræves over en årrække til dækning af anlægsudgifterne i forbindelse med bygningen af renseanlæg Lynetten med tilsluttende ledningsanlæg. Den anden anlægsafgift – til dækning af udgiften til anlæg, hvorom der træffes beslutning efter bekendtgørelsens ikrafttræden – kan kun pålignes ejendomme, der er tilsluttet et spildevandsanlæg, eller som påregnes tilsluttet inden for 5 år.

Heroverfor skal anføres følgende om den i Københavns kommune hidtil fulgte praksis:

Den for København gældende betalingsvedtægt forudsætter, at der betales en ensartet afgift for bortskaffelse af spildevand, hvad enten dette sker til kloak eller på anden måde.

Den afgiftspligtige spildevandsmængde fastsættes til mængden af det leverede vand, hvad enten dette vand kommer fra Køben-

havns vandforsyning eller oppumpes fra egne borer. Der er dog mulighed for fritagelse for afgift for bl.a. vand, der medgår i produktion. Fritagelsen forudsætter et vist minimumsforbrug. En betalingsbestemmelse som den her omhandlede, hvorefter der betales en gennemsnitspris for den leverede ydelse, uanset at den faktiske leveringsomkostning for den enkelte grundejer kan variere meget, er ganske almindelig for forsyningsvirksomheder. De forskelle, der herved fremkommer mellem opkrævede afgifter og kommunens faktiske omkostninger, f.eks. på grund af ejendommens forskellige beliggenhed, kan være af en ganske anden størrelsesorden end de ofte ganske små beløb, som er opkrævet hos grundejere, hvis ejendomme ikke har tilslutning til kloak.

Også på denne baggrund kan det forekomme lidet rimeligt, at en grundejer – selv om der ikke afledes spildevand til kloak fra hans grund – slet ikke skal bidrage til driften af byens velfungerende kloaksystem, som han på mange måder har fordel af (vejafvanding, miljømæssige forhold og lign.).

Den samlede vurdering af de nye regler for opkrævning af bidrag til spildevandsanlæg er, at den hidtidige relativt let administrerbare ordning fremover vil blive kompliceret i en grad, der ikke står i et rimeligt forhold til sagens økonomiske konsekvenser. Den her omtalte forøgede administration er dog ikke i det væsentlige forårsaget af den nye bekendtgørelse, som har været ventet siden vedtagelsen i 1978 af lov nr. 107, men derimod allerede af nævnte lov og de heri fastlagte principper, og man ser derfor ikke på nuværende tidspunkt nogen mulighed for at fremsætte indvendinger imod det forelagte udkast til bekendtgørelse, der i øvrigt på nuværende tidspunkt foreligger underskrevet af ministeren.

Det er ønskeligt, at man ved en fremtidig revision af loven søger denne ændret, således at opkrævning af vandafledningsafgift kan ske i form af en ensartet afgift lagt på vandforbruget.

P. B. V.

H. HØRBY